

Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 17.03.1964, sp. zn. 6 Co 2/64, ECLI:CZ:MSPH:1964:6.CO.2.1964.1

Číslo: 50/1964

Právní věta: I když pracovník projevil v pracovní smlouvě souhlas s eventuálním přeřazením v práci v budoucnosti, může z důležitých důvodů odmítnout práci, na níž byl přeřazen nárok na mzdu zůstává v takovémto případě pracovníkovi zachován.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 17.03.1964

Spisová značka: 6 Co 2/64

Číslo rozhodnutí: 50

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Přeřazení, Smlouvy

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 50/1964 sb. rozh.

I když pracovník projevil v pracovní smlouvě souhlas s eventuálním přeřazením v práci v budoucnosti, může z důležitých důvodů odmítnout práci, na níž byl přeřazen; nárok na mzdu zůstává v takovémto případě pracovníkovi zachován.

(Rozhodnutí městského soudu v Praze ze 17. března 1964, [6 Co 2/64](#)).

Obvodní soud pro Prahu 1 zamítl žalobu, kterou se žalobce dožadoval, aby rozvázání jeho pracovního poměru u žalovaného podniku ke dni 31. 3. 1963 a jeho přeložení z Prahy do pobočného závodu v Košicích bylo prohlášeno za právně neúčinné a aby žalovanému podniku bylo uloženo zaplatit žalobci úslou mzdu za dobu od 10. ledna do 11. května 1963.

Žalobce podal proti tomuto rozsudku odvolání, v němž se nejprve domáhal změny napadeného rozsudku tak, aby jeho žalobě bylo v celém rozsahu vyhověno. Během odvolacího řízení pak omezil svůj nárok a tím i žalobní návrh tak, že se dožadoval zaplacení mzdy za dobu do 10. ledna do 31. března 1963, tedy do doby, kdy přestal vykonávat práce na svém původním pracovišti v Praze, až do skončení pracovního poměru a náhradu za poměrnou část dovolené za rok 1963 v trvání jednoho týdne. Protože toto omezení návrhu neodporuje zákonu ani obecnému zájmu, byla mu přiznána

odvolacím soudem účinnost (§ 73 a 177 o. s. ř.).

Žalovaný podnik navrhl potvrzení napadeného rozsudku s poukazem na to, že přerážení žalobce z pracoviště v Praze na pracoviště v Košicích bylo přípustné, protože bylo ujednáno v pracovní smlouvě. Jestliže pak žalobce nevyhověl pokynu žalovaného podniku, nenastoupil dnem 10. ledna 1963 na pracovišti v Košicích a od tohoto dne až do skončení pracovního poměru pak již nepracoval, nemá nárok na mzdu, ani na náhradu za poměrnou část dovolené.

Městský soud v Praze změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že uznal žalovaný podnik povinným zaplatit žalobci částku 6507,40 Kčs s přísl. z titulu ušlé mzdy.

Z odůvodnění:

Po omezení žalobní žádosti žalovaným zůstala předmětem řízení otázka, zda žalobce pozbyl práva na mzdu tím, že podle pokynu vedení žalovaného podniku nenastoupil dne 10. ledna 1963 na nově přikázaném pracovišti v Košicích a pak již do skončení pracovního poměru pro žalovaný podnik nepracoval.

Pracovní smlouva uzavřená mezi účastníky dne 30. 9. 1960 obsahuje ustanovení, že podnik si vyhrazuje právo podle svých potřeb přemístit žalobce kdykoliv na jiné pracoviště přiměřené žalobcovým znalostem, vzděláním a praxí; měl tedy žalovaný podnik zásadně právo po předchozím souhlasu závodního výboru odborové organizace, který také udělen byl, přeložit žalobce z Prahy do Košic. Hmotně právní podmínka právně účinného přerážení v práci, tj. souhlas zaměstnance, je totiž splněna nejen v tom případě, když zaměstnanec dá ke konkrétnímu přerážení v práci svůj souhlas, ale i tehdy, když jeho souhlas s eventuálním přerážením v práci v budoucnosti je obsažen přímo v pracovní smlouvě samotné (srov. rozh. č. 34/64 Sbírky rozh. a sdělení soudů ČSSR).

Bylo ovšem třeba také posoudit, zda žalobce nastoupení na novém pracovišti odmítl důvodně či bezdůvodně. Provedeným řízením bylo zjištěno, že žalobce se v rozhodné době ve své domácnosti staral o svoji 82 roky starou matku, že žalobcova manželka byla v posledních měsících těhotenství, které špatně snášela a musela proto být v lékařském ošetřování, po určitou dobu byla také ke konci těhotenství hospitalizována a dne 31. 1. 1963 nastal porod. Pokyn podniku, jímž byl žalobce přeložen do Košic je z 20. 12. 1962, výpověď z pracovního poměru byla žalobci dána ke konci března 1963 dopisem podniku ze dne 28. ledna 1963 na podkladě předchozího souhlasu závodního výboru ROH ze dne 19. 12. 1962.

Za tohoto stavu žalobce měl důležité důvody k odmítnutí práce na pracovišti v Košicích. I když zde byly vážné provozní důvody, pro které žalovaný podnik požadoval, aby žalobce nastoupil na pracovišti v Košicích, byly zde také důležité důvody, pro které žalobce nastoupení na tak vzdáleném pracovišti odmítl. Potřeby podniku nelze posuzovat izolovaně, nýbrž ve vztahu k poměrům pracovníka. Jestliže žalobce žil v rodinných poměrech tak, jak byly vyličené, pak od něho nebylo možno požadovat, aby opustil dlouhodobě Prahu a přešel na pracoviště v Košicích, odkud by pro velkou vzdálenost nemohl bez vážných obtíží a nákladů do Prahy k rodině dojíždět. Nelze také přehlížet, že žalobce byl již ve výpovědní lhůtě, neboť o tom, že s ním bude rozvázán pracovní poměr, bylo již rozhodnuto, když dne 19. 12. 1962 podnik již k tomuto rozvázání pracovního poměru dostal souhlas závodního výboru ROH. Podnik si musel být vědom toho, že žalobce si ve výpovědní lhůtě musí hledat nové zaměstnání, a to vzhledem ke svým rodinným poměrům v Praze nebo v okolí, kam by nemohl bez vážných obtíží dojíždět. Podnik si také musel být vědom, že podle § 43 zák. č. 154/1954 Sb. musí poskytnout žalobci volný čas k vyhledání nového místa a že tuto svoji povinnost nebude moci prakticky a účelně splnit, bude-li žalobce pracovat v Košicích. Z výsledků řízení je nepochybné, že žalovaný podnik osobní poměry žalobce znal a že požadoval, aby žalobce pracoval v Košicích, což vyplývá mezi jiným také z toho, že v pokynu, jímž žalobce přeložil do Košic, od něho

požadoval, aby si obstaral převodku pro ONV v Košicích. Za daného stavu byl požadavek žalovaného podniku, aby žalobce přešel z Prahy do Košic, v rozporu se socialistickým pojetím pracovně-právních vztahů mezi organizací a pracovníkem a žalobce jej odmítl právem.

Se zřetelem k tomu, že žalobce byl ochoten pracovat pro žalovaný podnik v Praze a také ochoten podle potřeby krátkodobě dojíždět na pracoviště v Košicích, dospěl odvolací soud k závěru, že žalobce má nárok na plat za dobu od 10. ledna do 31. března 1963, kdy nepracoval jen proto, že mu žalovaný podnik práci neumožnil. V důsledku toho přísluší mu také poměrná část dovolené, a to jedna čtvrtina celoroční dovolené za první čtvrtletí 1963, tedy náhrada za jeden týden dovolené.

Pokud jde o číselnou výši uplatněného nároku, zjistil soud, že plat žalobce činil Kčs 2530,- hrubých měsíčně, což činilo na čistém platu za leden Kčs 2286,40, za únor Kčs 2182,- a březen 1963 Kčs 2182,- Kčs. Pokud jde o dovolenou, činí tento nárok za jeden týden, tj. 6 pracovních dnů Kčs 505,12, tj. Kčs 2530:26 se rovná Kčs 97,30, po odečtení daně ze mzdy Kčs 13,13 zbývá denní výdělek Kčs 84,17, za 6 dnů pak Kčs 505. Celkem tedy činí nárok žalobce Kčs 7155,40, na které mu již bylo zapláceno Kčs 648, takže zbývá částka Kčs 6507,40.

Poznámka: Srov. § 95, 96 zák. č. 99/1963 Sb.